

Як дитиною, бувало,
Упаду собі на лихо,
То хоч в серце біль доходив,
Я собі вставала тихо.

«Що, болить?» — мене питали,
Але я не признавалась —
Я була малою горда, —
Щоб не плакати, я сміялась.

А тепер, коли для мене
Жартом злим кінчиться драма
І от —от зірватись має
Гостра, зловна епіграма, —

Безпощадній зброї сміху
Я боюся піддаватись,
І, забувши давню гордість,
Плачу я, щоб не сміятись.

2.02.1897

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 154.

Вперше надруковано у збірці « [Думи і мрії](#) ».

Автограф — ІЛШ, ф. 2, № 728.

Датується за автографом.

Подається за збіркою «Думи і мрії», стор. 93.